

Mica – capitolul II

Acest capitol pare să aibă următoarea structură:

- 2:1-5 – Planurile lui Israel și planurile Domnului
- 2:6-11 – Profeția falsă versus profeția autentică
- 2:11-13 – Izbăvirea finală a lui Israel

2:1-5 – Planurile lui Israel și planurile Domnului

Israel este plin de oameni care cugetă nelegiuirea, plănuiesc răul, ca imediat a doua zi de dimineață să-și pună planurile lor rele în aplicare. Ei plănuiesc împotriva aproapelui lor, mai exact împotriva proprietăților acestora. Astfel ei pun mâna pe ce nu este al lor: pe ogoare, case, pe familia și moștenirea ALTUIA. Ei știu că nu este proprietatea lor. Dar noaptea urzesc planuri rele: *cum să pună mâna pe ele? Să-l amenințe pe proprietar? Să-l omoare? Să falsifice un document? Să mituiască pe căpetenia cetății? Să-l șantajeze cu ceva?* Iată cu ce se ocupau cei din poporul Domnului. Dar în Israel moștenirea era sfântă și locuitorii erau sfinți. Țara era proprietatea Domnului și cetățenii erau slujitorii Săi. Legile cu privire la moștenire erau clar stipulate în Legea Domnului. Cum deci să fure moștenirea aproapelui său? Putea Dumnezeu sta nepăsător la această realitate? Desigur că nu. Care este răspunsul Domnului la planurile rele ale poporului Său? El Însuși PLĂNUIEȘTE o nenorocire împotriva poporului. Și pentru că este plănuită de Însuși Dumnezeu, ei nu se vor putea feri. Vremurile vor fi rele. Mândria lor va fi zdrobită. Vor fi smeriți sub pedeapsă, nu vor mai umbla cu capul așa de sus. Dar în ce constă planul Domnului împotriva lor? Vor fi pustiite de vrăjmaș și moștenirea lor (țara) va trece în mâna vrăjmașului. Judecata Domnului este dreaptă. Ei au plănuit împotriva moștenirii aproapelui lor, și și-au pus planul în aplicare. Vor primi ce au semănat. Domnul plănuiește împotriva țării lor, și țara lor va fi dată altuia mai puternic ca ei. Ei au păcătuit împotriva lor. Prin răul făcut semenului au chemat de fapt împotriva lor un RĂU de aceeași natură, dar mult mai mare, cu dimensiuni eterne, adus de Dumnezeu Însuși. Cât de importante sunt gândurile noastre față de semenii noștri! Prin gândurile acestea, chemăm asupra noastră binecuvântarea sau mânia lui Dumnezeu peste noi. Dacă judecăm, disprețuim, gândim rău, ținem răutate împotriva

fraților noștri, atunci chemăm asupra noastră răul și alungăm harul. Dar dacă iertăm, binecuvântăm, gândim binele, chemăm asupra noastră binecuvântarea lui Dumnezeu. Multe capcane care se abat asupra sufletului nostru și multe lucruri bune de care suntem lipsiți (descoperiri, vindecări etc.) sunt din pricina gândurilor noastre rele împotriva semenului nostru. V.5 are în vedere tot pierderea moștenirii. Expresiile frânghia de măsurat și sorțul sunt specifice cărții Iosua, cărții intrării în moștenire. Astfel, pe de o parte se vorbește de frânghia de măsurat țara, iar pe de altă parte, de tragerea la sorț a părților de moștenire. Unele date istorice sugerează că această practică folosită pentru a împărți țara între seminții a fost apoi folosită de-a lungul timpului în cadrul fiecărei familii. Astfel, părintele delimita moștenirea și o împărțea prin sorț urmașilor. Sorțul era tras în adunarea Domnului care era reprezentată de căpeteniile sau bătrânii poporului. V.5 prezice deci pierderea dreptului de moștenitor. Acest lucru se va împlini pe plan individual, dar mai ales cu privire la națiunea Israel care-și va pierde efectiv moștenirea. Modul în care te raportezi la moștenirea semenului determină modul în care Domnul Se va raporta la moștenirea ta. Israel s-a lăcomit și a dorit să-și mărească moștenirea. Dar drept pedeapsă a primit pierderea întregii moșteniri. Ce trist! Deut 32:8 ne spune:

- Când Cel PreaÎnalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel.

Și totuși, acest Israel, după care fiecare neam și-a primit partea sa de moștenire, acum ajunge să fie alungat de însuși Dumnezeu din propria sa moștenire. Nedreptatea lui Israel nu se manifesta în relația cu celelalte popoare, ci în interiorul poporului lui Dumnezeu, în relația cu fratele din adunarea Domnului. Acest lucru era cu atât mai grav cu cât acesta era proprietatea lui Dumnezeu, moștenirea lui Dumnezeu:

- Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. (Deut 32:9)

Este deci fundamentală raportarea la moștenirea fratelui. Dar în Biserica Noului Legământ care este moștenirea fratelui, care este ogorul lui? Este în primul rând inima sa, apoi viața sa și apoi Biserica locală în care slujește în mod legitim. Pavel insistă să respectăm ogoarele fraților noștri. Fiecare Biserică locală are ogorul

ei și va fi responsabilă ce va face cu el înaintea Domnului. Nu putem nici să dăm buzna acolo, nici să judecăm, nici să ne dăm cu părerea. Mai degrabă să nu judecăm nimic înainte de vreme. Pavel insistă să respectăm granițele slujirii noastre. Dar apoi, chiar în Biserica locală sunt anumite granițe, arii legitime de slujire, în funcție de slujba din Biserică, și nu numai. Chiar pentru prezbiteri aria lor de intervenție este limitată. Ei trebuie de exemplu, să respecte încredințările fraților mai slabi, să le rabde slăbiciunile. Mare lucru este să respecti moștenirea fratelui tău. Este responsabilitatea lui ce face cu ogorul inimii și familiei sale: dacă îl lasă în paragină, dacă îl lucrează pe jumătate etc. Sub călăuzirea Duhului putem sfătui, îndemna, muștra și în cazuri grave de complacere în păcat, îl putem confrunța. Dar să nu uităm că nu este ogorul nostru. Este un ogor dat ALTUIA în stăpânire. Să nu poftim la ce nu este al nostru și să nu luăm ce este al altuia. Oare ogorul inimii noastre nu este suficient de mare? Oare l-am terminat deja de lucrat ca să avem timp și de ogoarele altora? Mare atenție la judecarea ogoarelor altora sau la slava deșartă în slujire. Primul ar însemna un act de distrugere al ogorului semenului. Gândurile rele sunt săgeți aprinse care fac rău semenului nostru. Al doilea ar însemna un furt din roadele ogorului. Doar Domnul poate primi rodul și apropierea. Mare atenție deci la semnificația profundă a moștenirii. Dacă nu furăm terenul cuiva, nu înseamnă că pasajul din Mica nu ne vizează și pe noi. Dacă judecăm ogorul altuia, chemăm judecata lui Dumnezeu asupra ogorului nostru. De asemenea, mare grijă ce fel de modele suntem, ce semănăm în ogorul inimii copiilor și ucenicilor noștri. Raportarea duhovnicească la ogorul altuia pare cheia rodniciei propriului ogor.

2:6-11 – Profeția falsă versus profetația autentică

Este vorba despre o temă, de altfel familiară în prooroci. Poporul respinge profețiile care anunță pedeapsa, care la rândul acestora denunță păcatul. Le strică pacea, liniștea, imaginea de sine, zidurile de apărare ale religiozității. Îi face vinovați, îi provoacă la schimbare, le trezește glasul conștiinței. Ei cer efectiv proorocului să nu mai prevestească astfel de lucruri. Însăși rostirea lor este de rău augur și poate atrage rău peste popor: *căci almitirea ocărilor nu mai încetează*. Desigur mesajul proorociei este dureros, rănește, tulbură. Dar este o tulburare mică care poate salva poporul de tulburarea cea mare din ziua mâniei. Este o rana mică care poate preveni rana mare din ziua pedepsei. Ferice de cel care cunoaște ziua cercetării. Ferice de cel

care recunoaște că este bolnav atunci când face greșeli mici. Astfel va evita greșelile mari, astfel va evita să cadă sub mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Ferice de cel ce ia aminte când este pedepsit de nuiua divină, când pedeapsa este încă mică și are rol curativ. Dar vai de cel care nu ia aminte la pedeapsa Domnului, care se împietrește și va avea parte de pedepsele sale cele mari. *Este Domnul atât de grabnic la mânie sau nerăbdător să pedepsească? Acesta este felul Lui de a fi sau de a lucra?* Dumnezeu nu este nici Cel care vrea să facă rău fără motiv, și nici Cel care de-abia așteaptă să pedepsească și trăznește cu satisfacție la cea mai mică greșală. Dimpotrivă, El este îndelung răbdător și încet la mânie. El nu mârșăiește cu plăcere pe fiii oamenilor și Îi place îndurarea. Deci dacă El vorbește în termeni atât de înspăimântători și anunță o pedeapsă atât de cruntă, înseamnă că sunt motive extrem de grave, înseamnă că paharul fărădelegilor s-a umplut! Poporul dorea să audă de bine din partea lui Mica, dorea să audă că Domnul le va aduce pacea și binecuvântarea. *Dar cuvintele Domnului sunt prielnice DOAR celui care trăiește în neprihănire!* Aici este problema de veacuri a lui Israel. Din pricina religiozității, se crede bine spiritual, nu-și recunoaște păcatul, se așteaptă la binecuvântare de la Domnul și este surprins când Domnul Îl pedepsește. Poporul Său nu este deloc bine. Iată adevărul despre raportul dintre Domnul și poporul Său: poporul s-a ridicat ca un vrăjmaș împotriva Domnului și Domnul Îl socotește ca un vrăjmaș. Dar cum s-a ridicat poporul ca un vrăjmaș împotriva Domnului? Ce a făcut așa de grav împotriva Domnului? S-a atins de copiii Lui din poporul Lui, s-a atins de omul pașnic și nevinovat, s-a atins de femeile din poporul Lui luându-le casele și a luat podoaba Sa de la copiii acestora. Proorocul face referire la acele nedreptăți din popor când oameni puternici au dat afară pe nedrept din casele lor pe femeile și copiii acestora. Este posibil să fi fost vorba și de *văduvele* din popor, lipsite de apărare. Afectate nu au fost doar ele, ci și copiii acestora desigur. Binele și binecuvântarea Domnului de peste casa acestor copii a fost alungat prin răul și nedreptatea făcută de cei lacomi și puternici. Poate că expresia: *voi luați de la copiii lor podoaba Mea/măreția Mea/binecuvântarea Mea pentru totdeauna* are semnificații mai profunde. Podoaba Domnului era Templul, Ierusalimul, iar măreția și binecuvântarea Sa era însăși slava Sa, prezența Sa în mijlocul poporului. Prin păcatele lor, prin modelul fals pe care îl reprezentau, prin ațâțarea spre rău și spre idolatrie, ei îndepărtau pentru totdeauna pe copii de prezența lui Dumnezeu. Se are în vedere raportarea la cel slab despre care am discutat și în Ieremia cap.21 (vezi comentariul pe Ier.21). E vorba de copii, de femei (posibil văduve), de omul liniștit, și după alte traduceri de omul fugar din

război sau care se întoarce din război. În contextul Bisericii locale, cel slab poate fi neglijat, bruscat, chinuit prin poveri false, zăpăcit prin învățături greșite.

Mesajul Domnului NU POATE fi favorabil pentru poporul Său. El a ajuns un vrăjmaș pentru Domnul. Dacă cineva ar face un rău imens copiilor tăi, nu devine acel om vrăjmașul tău de moarte? Poate fi el prietenul tău? Poți avea cuvinte de pace pentru el? Pentru că a prădat pe cel nevinovat, pentru că a abuzat pe cel slab pentru că a alungat din casele lor pe văduve, și el va fi dat pe mâna unuia mai puternic decât el, și el va fi alungat din casa și moștenirea sa, și el va fi îndepărtat de la Fața Domnului, dar totuși, după cum vom vedea, nu pentru TOTDEAUNA. Țara nu poate fi un loc de odihnă pentru ei, căci este întinată. Țara trebuie curățită prin pedeapsa Domnului. Vor fi dureri, dureri puternice și poporul va fi alungat din țară. Acesta este mesajul dureros al Domnului, chiar dacă poporul nu vrea să audă un asemenea mesaj, chiar dacă-l contestă. Domnul nu ezită să tulbure, să rănească poporul prin asemenea mesaje. Desigur nu-i place să rănească. Dar rana mai mică previne rana mai mare. Și cât de mare este rana adusă de pedeapsa finală. În lumina ei, rana cea mică adusă de mesaj este o nimica toată. Proorocul trebuie să rănească pe cel împietrit prin mesajul său neplăcut. Nu tonul profetului este cel care deranjează. Profetul nu urlă, nu acuză în mod brutal. Rostește mesajul cu calm, cu demnitate, cu atitudinea de chemare la reconciliere. Conținutul însă nu poate decât să deranjeze și să rănească. Poporul își pune mâna la urechi și spune: *Nu prooroci!* Dar proorocul continuă să proorocească. Poporul și-ar dori un prooroc după poftele lui:

- Dacă ar veni un om cu vânt și cu minciuni și ar zice: *Îți voi prooroci despre vin și băuturi tari!*, acela ar fi un prooroc pentru poporul acesta.

Dar cum aplicăm acest principiu în Biserica locală? Mare atenție! Nu toți evreii erau prooroci. Doar câțiva primeau prin revelație specială chemarea de a prooroci lui Israel cuvintele Domnului. Aria noastră de slujire este în interiorul Bisericii locale și aici, mai mare sau mai mică după dar, funcție, chemare. Deci în primul rând, să clarificăm că nu putem fi un prooroc pentru cei din afară, în sensul că Domnul nu ne cheamă să confruntăm o țară, un oraș, sau o națiune, cum făceau proorocii veterotestamentari. Apoi nu putem confrunta alte lucrări creștine sau Biserici locale. Nu este ogorul nostru acolo. Nu avem ce căuta acolo. Aria noastră este Biserica locală. Iar aici este important de știut că mare parte din funcția proorociei de tip mustrare/confruntare o preia Duhul Sfânt. Când ne adunăm laolaltă

în Numele Său, noi proorocim vorbind cuvintele lui Dumnezeu (vezi 1 Cor.14). Dar nu știm exact ce nevoi au cei de lângă noi. Dar Duhul știe și prin cuvintele noastre îi va muștra și cerceta adesea fără să știm. Desigur există și situația când Duhul ne cheamă să muștrăm în mod direct pe cineva cu privire la o anumită boală. Dar mare atenție să fim trimiși de Duhul. Căci suntem mereu înconjurați de bolile fraților noștri, și nu trebuie să devenim niște muștrători permanenți. Întrebarea este când Domnul va dori să trateze acea boală din inima fratelui meu, când și dacă mă va implica și pe mine în tratarea ei? Este bine de știut că funcția proorocilor veterotestamentari este una apusă. Să nu-i imităm deci de capul nostru și nici să nu trăim vinovății și complexe false. Să slujim Domnului după strategia Bisericii locale. Mai degrabă să învățăm să ascultăm glasul profetic al Duhului Sfânt. Când o greșală se repetă, când un mesaj de mustare se repetă prin cuvintele fraților noștri (actori inconștienți adesea), este semnul că Duhul vrea să trateze o boală. Nu este vorba doar de o greșală. Este mai mult decât atât. Este o boală pe care trebuie să o recunoaștem în toată urâciunea, pentru care trebuie să căutăm disperăți vindecarea, și să acceptăm adesea un tratament relațional lung și anevoios. Ferice de cel ce cunoaște ziua cercetării sale. În ziua cercetării nu trebuie să ne temem. Este Domnul atât de grabnic la mânie? Acesta este felul Său de a lucra? Ziua cercetării nu înseamnă ziua judecății. Nu trebuie să ne temem de o pedeapsă cruntă și imediată, nu trebuie să devenim disperăți în ne a ne vindeca cât mai repede pentru a nu fi arși de vreo judecată. Dacă recunoaștem boala, dacă căutăm vindecarea suntem pe drumul cel bun. Mânia Sa este departe. Cel ce se smerește în ziua cercetării sale nu trebuie să se teamă de judecata Sa. Trebuie să aibă încredere în mila Sa. Uneori ne este teamă să recunoaștem adâncimea bolii tocmai pentru că ne gândim că ea ar aduce judecata, dar aici este o minciună. Desigur dacă NEGĂM boala, nu îndepărtăm judecata decât imaginar. Dar niciodată cel care recunoaște boala nu este judecat sau pedepsit cu asprime. Cel care în mândria sa repetă greșala fără să recunoască adâncimea bolii, va atrage asupra lui o pedeapsă mai mare merită și ea să-l ajute să renunțe la negare. Dar de ce să negăm boala? De ce să ajungem să gustăm din pedepsele mari? De ce să ajungem la greșeli mai mari ca să recunoaștem cât suntem de bolnavi? De ce să nu ne smerim la primele muștrări ale Duhului, la primele greșeli, la pedepsele mici? Pentru că suntem într-un proces FĂRĂ SFĂRȘIT de vindecare pe acest pământ, este normal ca Duhul să nu ne dea DOAR cuvinte de încurajare, doar zile bune fără greșeli rușinoase. Da, ne va încuraja, ne va da și zile bune. Dar ne va da și muștrări, ne va da și zile cu greșeli mai clare. Duhul a preluat

funcția proorociei. Pentru că mai este atât de mult de vindecat în noi, el nu poate prooroci doar de bine – măcar că ar dori doar să mângâie și să încurajeze. Trebuie și să ne întristeze arătându-ne noi boli, noi greșeli. De când nu ai mai auzit mustrarea clară a Duhului? De când nu ai mai recunoscut o boală nouă în viața ta? Dacă a trecut mult NU este pentru că Duhul NU și-a împlinit funcția proorociei, ci doar pentru că nu ai auzit-o, ci ai alungat-o și te-ai împietrit...Dacă ai parte doar de zile frumoase în care Duhul nu-ți tulbură liniștea vorbindu-ți de lucrurile urâte din inima ta, ceva nu este în regulă. Dacă însă după o astfel de perioadă, urmează niște greșeli mai clare, niște zbateri adânci ale sufletului, niște mustrări...bucură-te! Pe de o parte, Duhul nu te-a părăsit, nu a încetat să lucreze la transformarea ta, iar pe de altă parte ești VIU, nu ești încă împietrit!

2:11-13 – Izbăvirea finală a lui Israel

Profeția continuă în mod neașteptat cu promisiunea izbăvirii finale a lui Israel. Într-un fel este neașteptat. De fapt Mica urmează tiparul fundamental al tuturor profețiilor veterotestamentari: pedepsirea cruntă a lui Israel este urmată de restaurarea sa glorioasă! Astfel, după anunțarea ducerii în robie, Mica anunță strângerea lui Israel ÎN ÎNTREGIME. Or această strângere *în întregime* nu a avut loc în anii 539-536 î.d.H. Ea va avea loc la final. O parte din evrei vor fi deja în Palestina și la Ierusalim. Dar o parte vor fi încă în Diaspora. Domnul va izbăvi rămășița de la Ierusalim, dar va aduce înapoi și evreii din Diaspora. Mica anunță această aducere înapoi a evreilor din Diaspora. Domnul este ca un Păstor care-și strânge oile sale numite Israel. Interesant este v.13, care cunoaște și el diferite posibile traduceri:

Tr.	Cornilescu	Literală	NIV
	Cel ce va face spărtura se va sui înaintea lor; vor face spărtura, vor trece pe poartă și vor ieși pe ea; împăratul lor va merge înaintea	Unul care răzbate s-a suit înaintea lor: au răzbit, și au trecut spre poartă și au ieșit pe ea. Și împăratul lor a trecut înaintea lor, și Domnul în fruntea lor.	Unul care face spărtura (deschizând calea) va merge înaintea lor; ei vor face spărtura (deschide calea) prin poartă și vor ieși afară. Regele lor va merge

	lor și Domnul va fi în fruntea lor.		înaintea lor, Domnul în fruntea lor.
--	-------------------------------------	--	--------------------------------------

Regele care va merge înaintea lor este însuși Mesia, fiul lui David. El este de fapt însuși Domnul după cum va anunța Ieremia (vezi Ieremia 23a de exemplu). Deci este vorba de izbăvirea finală adusă de Mesia. Prima parte a versetului este extrem de interesantă. Cineva va face o spărtură înaintea lor, și ei vor trece după acesta. Se sugerează a fi un fel de evadare. Oile lui Israel sunt ÎNCHISE. Dar cineva va face o spărtură. Se pare că va sparge chiar POARTA temniței. Căci oile lui Israel vor ieși și ele apoi pe Poartă. Cine este acest cineva? La ce spărtură și la ce poartă se referă? La final, Israel va fi închis în împietrire, dar și în chingile nemiloase ale lui anticrist. Vor fi ca într-o temniță fără ieșire, atât spirituală cât și fizică. Vor avea nevoie de evadare, de a ieși din acea capcană. Cineva va face o spărtură în întunericul lor, și astfel vor ieși la lumina revelației. Această ieșire la lumina revelației va face posibilă ieșirea din menghina lui anticrist. Dar cine va face această spărtură? Cum o va face? În ce va consta ea? Mica nu dezvoltă. Intuim că este vorba de însuși Mesia care îi va elibera și din robia spirituală și din cea fizică. În cele din urmă, cel care va face spărtura s-a suit înaintea lor. Or versetul se încheie cu Mesia-Regele care merge înaintea lor. Este legitim să ne gândim că versetul vorbește și în prima parte tot despre Mesia. Israel nu poate ieși singur din temniță. Cineva trebuie să facă spărtura înaintea lor. Iar acest cineva este Mesia. El va face spărtura atunci când Israel își va recunoaște neputința, atunci când își va recunoaște vina și când va cere ajutorul Celui pe care L-au străpuns. De-abia atunci acesta va putea veni în ajutor.

Domnul plănuiește pedeapsa împotriva lor. Dar pedeapsa va avea un rol curativ și va face posibilă izbăvirea finală. Dumnezeu pedepsește în vederea izbăvirii finale. Desigur izbăvirea finală este doar pentru rămășiță. Restul din Israel va pieri sub judecata eternă a lui Dumnezeu. Domnul are în vedere un plan istoric de răscumpărare a unei națiuni. În rest, fiecare va fi pedepsit după păcatele lui. În cap.2 ne întrebăm desigur dacă este vorba de ducerea în robie doar a lui Israel sau și a lui Iuda? Samaria va cădea și rana ei va ajunge până la porțile Ierusalimului? Dar va intra și în Ierusalim? Următorul capitol ne va răspunde la aceste întrebări.

